



CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA nr. 22 din 29.01.2025

Dosar nr. 885/2022

Petiția nr. 8658/28.11.2022

Petentă:

Reclamat: Inspectoratul de Poliție Județean Neamț

Obiect: petentul reclamă faptul că a fost cercetat disciplinar și sancționat pentru refuzul cercetării persoanelor carantinate.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

Numele, domiciliul, reședința sau sediul petenților

1.

Numele, domiciliul, reședința sau sediul părții reclamate

2. Inspectoratul de Poliție Județean Neamț, cu sediul în Mun. Piatra Neamț, B-dul Traian nr. 31B, Jud. Neamț

II. Procedura de citare

3. În temeiul art. 20, alin. 4 din OG nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4. Prin adresa nr. 8729/16.12.2022 a fost citat petentul iar prin adresa nr. 9141/16.12.2022 a fost citată partea reclamată, părțile fiind invitate la ședința de audieri din data de 17.01.2023 (filele 21-22 la dosar).

5. Consiliul a solicitat petentului completarea petiției cu depunerea probatoriului pe care se sprijină petiția, precum și indicarea criteriului de discriminare în baza căruia s-a săvârșit presupusa faptă de discriminare. Totodată, s-a adus la cunoștința petentului faptul că, față de obiectul petiției care vizează fapte care ar putea fi de natură penală, Colegiul director a invocat, din oficiu, excepția de necompetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (fila 21 la dosar).

6. Partea reclamată a comunicat un punct de vedere însoțit de înscrisuri, la data de 11.01.2023 (filele 23-92 la dosar).

7. Prin adresa nr. 599/25.01.2023, s-a comunicat petentului un exemplar al punctului de vedere transmis de partea reclamată la dosar, cu solicitarea de concluzii scrise (fila 19 la dosar).

8. Petentul nu a mai comunicat un punct de vedere, note/concluzii scrise sau alte înscrisuri la dosar, în termenul acordat.



9. Procedura legal îndeplinită.

III. Susținerile părților

Susținerile petentului

10. Petentul sesizează Consiliul cu privire la faptul că asupra lui s-au îndreptat unele fapte contrare principiilor democratice, considerate discriminatorii.

11. Se arată că prin dispoziția șefului IPJ Neamț din 24.10.2022, acesta a dispus sancționarea disciplinară a petentului cu trecerea într-o funcție inferioară până la cel mult nivelul de bază al gradului profesional deținut, respectiv în funcția de agent IV, prevăzută la poziția 0417. Petentul a fost cercetat și sancționat disciplinar pentru că la începutul lunii ianuarie 2022 a refuzat să verifice persoane carantinate.

12. În ceea ce privește presupusul refuz, petentul arată că a cerut lămuriri privind efectuarea unei astfel de activități, care nu se regăsește în fișa postului și nu a refuzat propriu zis. În această situație s-au regăsit și alți colegi polițiști, care nu au verificat persoanele carantinate, însă aceștia nu au fost cercetați și sancționați disciplinar, doar petentul și un alt coleg aflat în aceeași situație au fost sancționați.

13. Petentul consideră că raportul întocmit de șeful Poliției Roman la data de 05.01.2022 este unul mincinos precizând că nu a refuzat să îndeplinească o dispoziție, ci doar a cerut lămuriri cum să ducă la îndeplinire solicitarea de a verifica anumite persoane la domiciliile acestora, menționând că nu există o procedură de urmat în astfel de cazuri și nu există cadru legal pentru ca polițiștii să efectueze astfel de activități, chiar conducerea MAI recunoscând acest lucru. Astfel, șeful IPJ Neamț a încălcat prevederile legale în domeniu deoarece avea obligația legală de a dispune declanșarea cercetării prealabile și nu efectuarea de verificări de către

14. În continuarea expunerii, petentul arată situația fișei postului. Comanda IPJ Neamț a dispus modificarea fișelor posturilor agenților de siguranță. După studierea noii fișe a postului, petentul a întocmit un raport în care a precizat că fișa conține elemente ilegale și că nu s-a respectat procedura în domeniu, nefiind un refuz de a o semna. Șeful inspectoratului a dispus reluarea activităților privind modificarea acestor fișe iar petentul a solicitat lămuriri și cadrul legal incident activităților de verificare de către polițiști a persoanelor aflate în carantină la domiciliile lor. Deși petentul a solicitat ofițerilor de poliție să dispună în scris sau verbal cadrul legal prin prisma căruia are obligația de serviciu să verifice o persoană carantinată și modalitatea de efectuare, până la ieșirea din serviciu nu a primit dispoziția.

15. Petentul arată că polițistul are obligația de serviciu să ceară lămuriri când primește o dispoziție pe care o consideră ilegală sau acea dispoziție nu este clară sau nu poate fi dusă la îndeplinire din cauză că nu se bazează pe proceduri și norme în domeniu. Deasemenea, șefii au și ei obligația de serviciu de a da dispoziții clare, bazate pe norme legale aflate în vigoare, neinterpretabile, care pot fi duse la îndeplinire, atributul soluționării așa zisului refuz fiind al ofițerilor de poliție aflați la comandă.

16. În ceea ce privește raportul Biroului control intern, petentul arată că se face referire la o serie de acte, ordin comun MAI, Ministerul Sănătății, STS, Planuri de acțiune etc., toate fiind secret de serviciu, nefiind prelucrate de petent. Prin acest raport se stabilește o vinovăție, petentul fiind vinovat de încălcarea unor principii, deși rolul Biroului control intern nu este de a stabili o (ne)vinovăție, ci este atributul exclusiv al cercetării prealabile. În acest

sens, petentul reiterează faptul că el nu a refuzat vreo dispoziție primită ci doar a cerut precizări suplimentare privind modalitatea de efectuare a controlului și modul de protejare, conform art. 23, alin 1 din HG nr. 991/2005.

17. Referitor la cercetarea disciplinară, petentul arată că a solicitat audierea ofițerilor de poliție implicați însă aceștia nu au fost citați și nici audiați, confruntarea cu ofițerii de poliție fiind cerută pentru a adresa întrebări în vederea lămuririi situației de fapt. Polițiștii rutieri nu verifică persoane aflate în carantină pentru că nu au astfel de atribuții în fișa postului, polițiștii execută doar atribuțiile din fișa postului și au obligația de serviciu să refuze îndeplinirea unei dispoziții pe care o considera ilegală și să ceară lămuriri privind îndeplinirea ei, acest lucru fiind o atribuție obligatorie și nu o abatere disciplinară. Actele normative *secret de serviciu* nu fac parte din categoria actelor normative primare, nu sunt publicate în Monitorul Oficial al României, fiind opozabile polițiștilor doar dacă sunt aduse la cunoștință printr-un mecanism specific de informare, neaplicându-se și în cazul acestora principiul *nemo censetur ignorare legem*.

18. Petentul face referire la faptul că la dosar nu există anumite documente la care se face referire în raport, în raport de care s-a reținut vinovăția și nu a fost realizat mecanismul de informare, în niciun fel, nici pentru înscrisurile clasificate secret de serviciu, fiind o încălcare gravă a dreptului la apărare al petentului.

19. În continuare, petentul expune anumite situații în legătură cu serviciul și cu colegii de serviciu arătând că șeful ierarhic superior a încălcat grav procedura de cercetare disciplinară și implicit dreptul la apărare al petentului, administrând în dosar înscrisuri și probe pe care nu le-a adus la cunoștința acestuia înainte de a întocmi proiectul de raport, petentul fiind nevoit să solicite studierea din nou a dosarului de cercetare disciplinară și să ceară noi probe. De asemenea, în cadrul procedurii de cercetare prealabilă s-a constatat faptul că au fost încălcate, de către polițistul desemnat, prevederile art. 24 lit. d) din HG nr. 725/2015, întrucât în conținutul dosarului de cercetare au fost utilizate ca probe rapoarte și documente întocmite în afara procedurii de cercetare prealabilă.

20. Referitor la presupusele abateri disciplinare reținute în sarcina petentului din prezenta cauză, se arată faptul că nu îi poate fi imputată neglijența manifestată în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau a dispozițiilor primite de la șefii ierarhici sau de la autoritățile anume abilitate de lege, prevăzută de art. 57 lit. b) din Legea nr. 360/2002, întrucât acesta nu s-a aflat în executarea vreunei sarcini pe care să o îndeplinească în mod defectuos, sens în care se constată inexistența elementelor de tipicitate ale acestei abateri disciplinare. În ceea ce privește abaterea privind refuzul nejustificat de a îndeplini o atribuție de serviciu cuprinsă în fișa postului prevăzută de art. 57 lit. c) din Legea nr. 360/2002, petentul constată inexistența acesteia, întrucât atribuția de verificare la domiciliu a persoanelor carantinate sau izolate nu există în fișa postului, iar din conținutul raportului depus la data de 04.01.2022 nu rezultă faptul că acesta nu dorește să îndeplinească o atribuție din fișa postului ci că doar se abține de la executarea acesteia întrucât o consideră ilegală, iar până la acest moment nu a fost efectuat niciun demers cu privire la lămurirea asupra legalității sarcinii trasate la data respectivă, conform prevederilor art. 5 din Legea nr. 360/2002 și nici nu a fost prelucrat sub semnătură vreun act normativ din care să rezulte că polițiștii au astfel de atribuții.

21. Totodată, petentul arată că aproape toate citațiile i-au fost înmânate de către ofițerul desemnat când acesta nu se afla în exercitarea atribuțiilor de serviciu, prezentându-se la sediul Poliției Roman în jurul orelor 06.00, când era în timpul liber, sens în care



înscrierile, cele care derivă din acestea cât și procedurile îndeplinite în acest mod sunt nule de drept. De asemenea, petentul apreciază că Consiliul de disciplină a fost nelegal constituit deoarece membrii acestuia nu îndeplineau condițiile stabilite de lege. În acest sens se observă reaua credință atât a comisarului șef cât și a membrilor consiliului, fiind încălcate toate principiile cercetării disciplinare.

22. În ceea ce privește sancțiunea aplicată, petentul consideră că aceasta este una gravă, fiind stabilită fără a i se reține forma de vinovăție, fără să se arate prejudiciul comis prin abaterea disciplinară ori gravitatea abaterii. Sancționarea disciplinară a fost dispusă având la bază un proiect de raport de cercetare disciplinară fără obiecțiunile angajatului, două rapoarte finale de cercetare disciplinară și o dispoziție de sancționare care nu sunt conforme cu legislația primară în vigoare cât și cu procedura dispusă în temeiul acesteia ce detaliază modul de desfășurare a cercetărilor disciplinare a polițiștilor.

23. Se arată că la finele cercetării disciplinare nu a fost identificată și inserată la capitolul destinat forma de vinovăție și astfel, rezultă fără tăgadă că actul administrativ de sancționare nu respectă în mod evident condiționalitatea expresă a legii în ceea ce privește emiterea sa prin luarea în considerare și a gradului de vinovăție al polițistului. În condițiile în care această formă de vinovăție nu a fost indicată, se deduce că cercetarea disciplinară a fost viciată, existând dubiu cu privire la angajarea vreunei răspunderi disciplinare în sarcina angajatului, șeful IPJ Neamț procedând, în aceste circumstanțe, în mod ilegal prin emiterea dispoziției de sancționare deoarece în lipsa reținerii existenței unei forme de vinovăție (fie ea penală/civilă sau contravențională) în sarcina oricărei persoane, sancționarea acesteia este imposibilă.

24. Petentul arată că în data de 28.10.2022 a depus la IPJ Neamț o cerere de recuzare a unui membru al Consiliului de disciplină deoarece mai făcuse parte dintr-un alt consiliu care l-a cercetat și a dispus sancționarea disciplinară a angajatului însă IPJ Neamț a motivat că cererea a rămas fără obiect, fiind trimisă după momentul la care consiliul de disciplina și-a încheiat activitatea.

25. În concluzie, petentul consideră că această măsură este profund discriminatorie și solicită să se constate fapta de discriminare.

26. În susținerea celor menționate în petiție, petentul a anexat la dosar următoarele înscrisuri: dispoziția din 24.10.2020 (filele 11-17 la dosar).

Susținerile părții reclamate

27. În punctul de vedere comunicat la dosar, partea reclamată menționează că agentul șef principal de poliție în cadrul Inspectoratului de Poliție al Județului Neamț, ocupând cu data de 07.12.2022 funcția de agent IV în cadrul Poliției Municipiului Piatra Neamț - Biroul Rutier, Compartimentul Mediul Urban. Totodată, polițistul fiind președinte al Sindicatului Europol Neamț.

28. Având în vedere cadrul legal și dispozițional, inclusiv modificările legislative prevăzute de Legea nr. 167/2020 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 precum și pentru completarea art. 6 din Legea nr. 202/2002, precum și de prevederile Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului și ale Codului de etică și deontologie al polițistului, acte normative care reglementează obligațiile polițistului de a manifesta în permanență politețe, decență, respect și curtoazie în cadrul raporturilor de serviciu, reguli de comportament care trebuie să prevaleze în toate circumstanțele și indiferent de calitatea/gradul profesional sau funcția persoanelor cu care se intersectează,



conducerea inspectoratului a dispus ori de câte ori a fost cazul reinstruirea întregului personal cu privire la cadrul normativ prezentat, respectiv cu privire la principiile care guvernează activitatea profesională și extraprofesională a polițistului.

29. Partea reclamată precizează faptul că în ultimii ani la nivelul Inspectoratului de Poliție al Județului Neamț a existat o modificare continuă a echipei manageriale în contextul dinamicii de personal, dar cu toate acestea s-au depus eforturi în sensul asigurării respectării întocmai a cadrului normativ incident conduitei profesionale și extraprofesionale, inclusiv în ceea ce privește prevenirea și combaterea oricăror forme de comportament ce ar putea constitui acte de discriminare, în sensul prevăzut de lege. În acest sens, conducerea IPJ Neamț a dispus tuturor șefilor structurilor subordonate inspectoratului, reinstruirea întregului personal cu privire la cadrul normativ care reglementează interdicția oricărei forme de comportament exercitat cu privire la un angajat de către un alt angajat care este superiorul său ierarhic, de către un subaltern și/sau de către un angajat comparabil din punct de vedere ierarhic, în legătură cu raporturile de muncă, care să aibă drept scop sau efect o deteriorare a condițiilor de muncă prin lezarea drepturilor sau demnității angajatului, prin afectarea sănătății sale fizice sau mentale ori prin compromiterea viitorului profesional al acestuia, comportament manifestat în oricare modalitate: conduită ostilă sau nedorită, comentarii verbale și/sau acțiuni sau gesturi. În același timp, conducerea IPJ Neamț a dispus adaptarea și actualizarea Regulamentului de ordine interioară al structurilor de poliție din cadrul IPJ Neamț, prin completarea prevederilor referitoare la egalitatea de tratament între toți polițiștii și interzicerea oricăror forme de discriminare cu prevederi referitoare la reglementarea interdicției de săvârșire de acte sau fapte de hărțuire morală la locul de muncă, precum și a sancțiunii disciplinare pentru săvârșirea unor astfel de acte sau fapte interzise.

30. Referitor la sesizarea formulată de petent, partea reclamată precizează că, în data de 05.01.2022, comisarul șef de poliție, împuternicit șef al Poliției Municipiului Roman (unitate unde petentul își desfășura activitatea în perioada de referință), a întocmit raportul nr. 158317 în cuprinsul căruia a sesizat faptul că agentul șef principal de poliție nu și-a îndeplinit obligațiile de serviciu constând în verificarea persoanelor aflate în carantină. Totodată, conducerea unității de poliție municipală a apreciat că agentul șef principal de poliție nu poate justifica activitatea efectivă în timpul serviciilor executate în perioada menționată. Raportul menționat a fost prezentat conducerii Inspectoratului de Poliție al Județului Neamț, care a dispus efectuarea de verificări de către Biroul control intern, înregistrat la data de 13.01.2022.

31. Se arată că prin raportul Biroului control intern din cadrul IPJ Neamț din 02.02.2022 privind rezultatul verificărilor, s-a constatat că există indicii cu privire la faptul că agentul șef principal de poliție a refuzat în mod expres să-și îndeplinească obligațiile stabilite prin art. 4 alin. 1 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, prin Legea nr. 55/2020 și prin fișa postului. Ulterior, conform raportului de cercetare prealabilă din 09.09.2022, în sarcina agentului șef principal de poliție a fost reținută săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 57 alin. 1 lit. b) și c) din Legea nr. 360/2002 privind statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, respectiv: „neglijență manifestată în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau a dispozițiilor primite de la șefii ierarhici sau de la autorități anume abilitate de lege” și „refuzul nejustificat de a îndeplini o atribuție de serviciu cuprinsă în fișa postului”, constând în încălcarea următoarei prevederi legale: art. 4 alin. 1 din Legea nr. 360/2002 privind statutul polițistului. Aceleași concluzii au fost menținute și prin

încheierea Consiliului de disciplină nr. 27843 din 20.10.2022, constatându-se vinovăția polițistului sub aspectul comiterii abaterilor disciplinare arătate.

32. Reclamata arată că, având în vedere cele constatate, prin Dispoziția Șefului Inspectoratului din 24.10.2022, în conformitate cu prevederile art. 57 alin. 1 lit. b), art. 58 alin. 1 lit. d), art. 622 lit. c) și art. 60 din Legea nr. 360/2002, s-a aplicat agentul șef principal de poliție sancțiunea disciplinară de „trecere într-o funcție inferioară până la cel mult nivelul de bază al gradului profesional deținut”. Împotriva actului administrativ de sancționare polițistul a depus contestație, în termenul prevăzut de art. 61 alin. 1 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul Polițistului, solicitând admiterea contestației și anularea dispoziției de sancționare. Prin Raportul nr. 19809/20.22.2022, conducerea Inspectoratului de Poliție Județean Neamț a propus respingerea contestației ca neîntemeiată și menținerea sancțiunii disciplinare aplicate. Prin Decizia motivată a Inspectorului General al Poliției Române nr. 13203 din 07.12.2022, în temeiul art. 61 alin. 6 lit. a) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul Polițistului și art. 42 din HG nr. 725/2012 pentru stabilirea normelor de aplicare a Capitolului IV din Legea nr. 360/2002 privind statutul polițistului, referitoare la acordarea recompenselor și răspunderea disciplinară a polițiștilor, s-a dispus respingerea contestației ca neîntemeiată și menținerea sancțiunii aplicate. Se constată, așadar, că agentul șef principal de poliție și-a exercitat dreptul legal de a contesta actele de control și de sancționare întocmite cu privire la acesta, constatându-se legalitatea și temeinicia acestora.

33. Referitor la motivele invocate în sesizare, partea reclamată arată că în dispoziția de sancționare s-a reținut faptul că, în zilele de 03.01.2022, 04.01.2022 și 05.01.2022, agentul șef principal de poliție a refuzat să execute obligațiile reprezentate de verificarea respectării măsurilor de carantinare/izolare la domiciliu a persoanelor infectate cu Sars-Cov2 și, în acest sens, agentul de poliție a depus în data de 04.01.2022 un raport în care și-a justificat, în scris, refuzul motivat de faptul că aceste obligații excedează cadrului legal și nu sunt prevăzute în fișa postului. Totodată, procedându-se la verificare rapoartelor de activitate întocmite de agent șef agentul șef principal de poliție s-a stabilit faptul că acesta nu-și poate justifica activitatea din zilele de 03.01.2022, 04.01.2022 și 05.01.2022, rapoartele depuse fiind incomplete și chiar nesemnate.

34. În urma verificărilor efectuate în cadrul procedurii disciplinare, s-a stabilit faptul că agentul șef principal de poliție din cadrul Biroului de Ordine Publică de la Poliția municipiului Roman, în perioada menționată, a fost planificat în serviciu în schimbul I, acționând pe raza municipiului Roman ca agent de siguranță publică. Conform Registrului dispozitivului de siguranță publică și patrulare, înregistrat la data de 22.12.2021, începând cu data de 02.01.2022, orele 08.00 și până în data de 03.01.2022, orele 08.00, comanda Poliției municipiului Roman, în afara orelor de program, a fost asigurată de către comisar șef de poliție

35. În continuarea expunerii partea reclamată redă aspectele prezentate în cadrul verificărilor și cercetărilor efectuate din care reiese faptul că petentul din prezenta cauză, în calitate de agent șef principal de poliție, nu și-a îndeplinit sarcinile de serviciu și nu a respectat activitățile planificate, respectiv să verifice modul în care persoanele de pe raza municipiului Roman respectă măsura carantinării, instituită conform legislației în vigoare. Acesta niciodată nu a luat mapele cu persoanele carantinate/izolate la domiciliu și nu a verificat niciuna dintre persoanele indicate. Din raportul inspectorului principal de poliție rezultă că agentul șef principal de poliție a refuzat să primească o astfel de mapă, motivând

că nu intră în atribuțiile de serviciu să verifice persoanele care fac obiectul carantinei. Faptul că agentul șef principal de poliție a refuzat să primească mapa este consemnat și în procesul verbal de instruire a lucrătorilor din cadrul dispozitivului de siguranță publică și patrulare, din data de 04.01.2022, orele 06.00. În aceeași zi, agentul șef principal de poliție a depus un raport prin care aduce la cunoștință faptul că „se abține” de la executarea sarcinii primite, respectiv de a verifica persoanele carantinate/izolate, motivând faptul că dispoziția dată excedează cadrului legal și nu este prevăzută în fișa postului.

36. Tot la fel, în data de 05.01.2022, agentul șef principal de poliție a fost planificat și a executat serviciul în cadrul dispozitivului de siguranță publică, în schimbul I, acționând pe raza municipiului Roman. Comisarul șef de poliție, în calitate de ofițer la comanda Poliției municipiului Roman, la începerea programului de lucru al lucrătorilor din schimbul I, a procedat la instruirea polițiștilor și jandarmilor care constituiau dispozitivul de ordine și siguranță publică și, totodată, la înmânarea mapelor ce conțin fisele persoanelor carantinate/izolate în vederea verificării acestora cu privire la respectarea obligației de a nu părăsi domiciliul. Din raportul comisarului șef de poliție rezultă că agentul șef principal de poliție a refuzat să primească o astfel de mapă și să efectueze activitatea dispusă. Din același raport rezultă că ofițerul la comandă a verificat rapoartele de activitate ale agentului șef principal de poliție din zilele de 03- 04 și constatând că activitatea acestuia este precară sau chiar inexistentă, că rapoartele din zilele de 04 și de 05.01.2022 nu conțin nicio mențiune despre activitatea desfășurată, iar raportul din data de 05.01.2022 nu este nici semnat. Faptul că agentul șef principal de poliție a refuzat să primească mapa ce conține fișele persoanelor carantinate/izolate în vederea verificării acestora este consemnat și în procesul-verbal de instruire a lucrătorilor din cadrul dispozitivului de siguranță publică și patrulare, din data de 05.01.2022, orele 06.00.

37. Partea reclamată precizează faptul că dispozițiile primite în perioada 03 - 05.01.2022 de a verifica persoanele carantinate/izolate se încadrează în atribuțiile legale ale polițistului sancționat, prevăzute fiind de Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de Covid-19, act normativ neclasificat, public, ușor accesibil, pe care polițistul avea obligația să îl cunoască și să și-l însușească. Dispozițiile primite de polițistul sancționat în perioada 03 - 05.01.2022 se încadrează în atribuțiile sale legale, astfel cum sunt prevăzute de art. 67 alin. (2), lit. c) din Legea nr. 55/2020.

38. Se arată că în baza planurilor de acțiune și a dispozițiilor transmise de IGPR și de către IPJ Neamț, prin care au fost dispuse structurilor teritoriale de poliție, desfășurarea de activități pe linia verificării modului în care sunt respectate normele incidente cu privire la prevenirea/răspândirea Covid19, inclusiv cu privire la verificarea respectării măsurilor privind izolarea/carantina persoanelor, precum și în conformitate cu prevederile Legii nr. 55/2020 - privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de Covid-19, s-a conturat cadrul legal în baza căruia șefii cu atribuții de conducere planifică și organizează la nivelul structurii executarea de activități în context Covid-19, inclusiv verificarea modului de respectare a măsurii privind carantina/izolarea la domiciliu. Prin urmare, în perioada 03 - 05.01.2022, agenții de siguranță au fost instruiți cu privire la cadrul legal al desfășurării activității în context Covid-19 și, totodată, au fost distribuite spre înmânare mapele cu fișele persoanelor carantinate/izolate la domiciliu, aspecte cuprinse și în procesele-verbale de instruire a agenților de siguranță publică și patrulare la intrarea în serviciu, întocmite la nivelul Poliției municipiului Roman, documente ce au fost semnate de către agentul șef principal de poliție.

39. De altfel, conform fișei postului nr. 350360/27.05.2019, aferentă poziției 491 din statul de organizare al IPJ Neamț, ocupată la momentul de referință de agentul șef principal de poliție, adusă la cunoștință și semnată de acesta în data de 27.06.2019, la rubrica D. Descrierea sarcinilor, îndatoririlor și responsabilităților, sunt prevăzute sarcinile și îndatoririle zilnice, printre care și faptul că „*acționează în zona de patrulare pentru prevenirea și combaterea faptelor antisociale...*” activitate unde se încadrează și sarcina de a verifica modul în care anumite persoane respectă măsurile dispuse de autorități față de ele, în contextul pandemiei de Covid-19, tocmai pentru a preveni săvârșirea unor fapte antisociale, cu efect asupra răspândirii noului coronavirus Sars-Cov2.

40. În ceea ce privește mențiunea polițistului sancționat cu privire la faptul că nu a refuzat să îndeplinească vreo dispoziție, ci doar a cerut lămuriri și cadrul legal incident activităților de verificare de către polițiști a persoanelor aflate în carantină la domiciliile lor, reclamata arată că s-a stabilit faptul că apărarea polițistului nu este întemeiată. Așa cum susține petentul, acesta a depus la data de 04.01.2022 un raport prin care aduce la cunoștință faptul că „se abține” de la executarea sarcinii primite, respectiv de a verifica persoanele carantinate/izolate, motivându-și „refuzul”, așa cum este scris și în raport, prin faptul că dispoziția dată nu este prevăzută în fișa postului.

41. Polițistul sancționat invocă prevederile referitoare la răspunderea polițiștilor cuprinse în art. 23 din Hotărârea nr. 991/2005 privind aprobarea Codului de etică și deontologie al polițistului, conform căruia „*are datoria să se abțină de la executarea ordinelor și misiunilor vădit ilegale*” și „*obligația de a-și informa de îndată șefii despre aceasta*”. Ori, se constată că există cadrul legal și dispozițional prin care este reglementată activitatea polițiștilor de a verifica modul în care persoanele respectă măsura izolării sau a carantinei dispusă în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare, astfel încât dispozițiile conducerii Poliției municipiului Roman din zilele de 03.01.2022, 04.01.2022 și 05.01.2021 referitoare la îndeplinirea sarcinii de a verifica persoanele carantinate/izolate, este în concordanță cu dispozițiile legale menționate mai sus. Chiar dacă petentul invocă faptul că nu i-au fost prelucrate ordinele, dispozițiile, planurile de acțiune la care face referire în sesizare, misiunea primită de acesta în perioada specificată, de a verifica persoanele carantinate/izolate, se încadrează în atribuțiile sale legale prevăzute de Legea nr. 55/2020 și de actele subsecvente emise, act normativ despre care polițistul are cunoștință.

42. În ceea ce privește critica petentului potrivit căreia, în cadrul procedurii disciplinare nu s-a realizat o confruntare cu ofițerii de poliție implicați, reclamata arată că această solicitare i-a fost respinsă petentului pe parcursul cercetării disciplinare de către ofițerul desemnat, motivat de faptul că procedura confruntării se realizează în cadrul unui proces penal sau în cadrul altor proceduri judiciare în legătură cu cauza penală și nu în cadrul unei proceduri disciplinare reglementată de Legea nr. 360/2002. Totodată, ofițerul desemnat a apreciat că rapoartele depuse de comisarul șef de poliție, inspectorul principal de poliție și inspectorul de poliție sunt concludente, suficiente, relevante și utile pentru soluționarea cauzei, nefiind necesare alte precizări. Toate aceste aspecte sunt consemnate de ofițerul desemnat în procesul-verbal din 05.05.2022 de analizare a cererii formulate de agentul șef principal, respectându-i-se astfel dreptul la apărare consacrat prin legislația incidentă în cauză.

43. În ceea ce privește precizarea petentului că procedura de cercetare prealabilă este viciată prin faptul că ofițerul desemnat i-a înmănat citațiile în afara programului de lucru al ofițerului și, prin urmare, sunt nule, reclamata precizează că polițistul sancționat a fost citat

cu respectarea prevederilor legale „prin înștiințare scrisă cu semnătură de primire, înmănată la sediul unității în care își desfășoară activitatea polițistul cercetat”, conform art. 8 alin. (1) din HG nr. 725/2015, cadrul legislativ nefăcând trimitere la situația ofițerului desemnat, dacă acesta trebuie să fie în timpul programului normal de muncă sau nu. Singura distincție cu privire la programul de muncă al ofițerului desemnat făcută de cadrul legislativ incident se referă la momentul prezentării polițistului citat, respectiv la faptul că polițistul cercetat este citat să se prezinte în timpul programului de lucru al polițistului desemnat, locul prezentării fiind, de regulă, sediul structurii din care face parte polițistul care efectuează cercetarea”, așa cum este prevăzut la alin. 7 de la punctul 5.2.3. Citarea din Procedura de sistem.

44.În ce privește critica privind nelegala compunere a Consiliului de disciplină, reclamata menționează faptul că, la nivelul IPJ Neamț, prin DSI nr. 354241/17.12.2021 a fost constituit un colectiv de polițiști în conformitate cu prevederile art. 62³ din Legea nr. 360/2002, din care sunt desemnați, pentru fiecare caz în parte, membrii Consiliului de disciplină. Atât membrii consiliului de disciplină desemnați conform DSI nr. 28.416 din cât și cei desemnați prin DSI din data de 20.09.2022 și 13.10.2022 fac parte din colectivul constituit în acest sens.

45.În ceea ce privește critica petentului privind nerespectarea procedurii deoarece nu ar fi fost întocmite procese-verbale de reluare a cercetării, reclamata menționează că în conformitate cu prevederile art. 60 alin. (2) din Legea nr. 360/2002, termenul de prescripție și de decădere se suspendă de drept de la data la care polițistul se află în concedii sau învoiri plătite. Conform proceselor verbale de suspendare și de încetare a suspendării, procedura disciplinară a fost suspendată în perioadele: 16.05.2022 - 07.07.2022 (52 zile) și 18.07.2022 - 31.08.2022 (45 zile).

46.Cu privire la critica petentului privind neindicarea formei de vinovăție reținută în sarcina sa de către ofițerul desemnat cu efectuarea cercetării prealabile sau de către membrii Consiliului de disciplină, reclamata apreciază că apărarea polițistului nu este întemeiată, întrucât efectuarea cercetării prealabile a polițiștilor din cadrul Poliției Române impune doar constatarea existenței/inexistenței vinovăției la săvârșirea faptei, în niciun caz forma acesteia, intenție sau culpă, aspecte care nu influențează, de altfel, existența/inexistența abaterii disciplinare. Astfel, indiferent dacă fapta ar fi fost săvârșită cu intenție sau culpă, aceasta ar fi existat și ar fi rămas în sarcina celui care a săvârșit-o. Reclamata indică cadrul legislativ incident în cauză, care nu prevede o obligativitate în sarcina ofițerului desemnat sau a consiliului de a stabili o formă de vinovăție, așa cum este statuată prin art. 57 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului. Vinovăția, ca element al raportului juridic ce vizează răspunderea disciplinară a polițistului în raport cu aspectele reținute în sarcina sa în actul administrativ de sancționare și cu abaterea disciplinară de „neglijență manifestată în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau a dispozițiilor primite de la șefii ierarhici sau de la autoritățile anume abilitate de lege” și „refuzul nejustificat de a îndeplini o atribuție de serviciu cuprinsă în fișa postului ” a fost stabilită pe parcursul cercetării disciplinare.

47.Referitor la stabilirea sancțiunii, reclamata menționează că s-a avut în vedere faptul că polițistul s-a aflat sub efectul unor sancțiuni disciplinare, după cum urmează:

- prin Dispoziția din 03.12.2021 a șefului IPJ Neamț s-a dispus sancționarea cu "diminuarea salariului funcției de bază cu 15% pe o perioadă de 3 luni" pentru „neglijență manifestată în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau a dispozițiilor primite de la șefii ierarhici sau de la autoritățile anume abilitate de lege”,



- prin Dispoziția din 11.07.2022 a șefului IPJ Neamț s-a dispus sancționarea cu „diminuarea salariului funcției de bază cu 20% pe o perioadă de 3 luni” pentru „neglijență manifestată în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau a dispozițiilor primite de la șefii ierarhici sau de la autoritățile anume abilitate de lege”,
- prin Dispoziția din 13.09.2022 a șefului IPJ Neamț s-a dispus sancționarea cu „trecerea într-o funcție inferioară până la cel mult nivelul de bază al gradului profesional deținut” pentru „neglijență manifestată în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau a dispozițiilor primite de la șefii ierarhici sau de la autoritățile anume abilitate de lege”.

Luând în considerare condițiile în care a fost săvârșită abaterea, gravitatea acesteia și gradul de vinovăție a polițistului în cauză, după analizarea materialului probator existent la dosarul de cercetare prealabilă, conducerea IPJ Neamț a dispus sancționarea disciplinară a agentului șef principal de poliție cu *„trecerea într-o funcție inferioară până la cel mult nivelul de bază al gradului profesional deținut”*, sancțiune prevăzută de art. 58 alin.(I) lit. d) din Legea nr.360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare.

48. Reclamata arată că după analizarea contestației formulate de agentul de poliție, Inspectorul General al Poliției Române a apreciat că la individualizarea sancțiunii disciplinare au fost avute în vedere prevederile art. 60 alin. (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, respectiv caracterul și gravitatea faptei comise, împrejurările în care abaterea disciplinară a fost săvârșită, cauzele și consecințele acesteia, gradul de vinovăție și preocuparea pentru înlăturarea urmărilor faptei comise, motiv pentru care a dispus menținerea sancțiunii aplicate.

49. Partea reclamată arată că pentru fapte similare s-a dispus cercetarea prealabilă și sancționarea disciplinară și a altui agent de poliție din cadrul Poliției municipiului Piatra - Neamț.

50. În concluzie, reclamata solicită respingerea petiției.

51. În susținerea celor menționate în punctul de vedere, reclamata a atașat la dosar următoarele înscrisuri: decizia motivată a Inspectorului General al Poliției Române din 07.12.2022; dispoziția șefului IPJ Neamț 24.10.2022, raportul IPJ Neamț comunicat IGPR cu privire la contestația formulată de polițistul sancționat, încheierea Consiliului de disciplină nr. 27843/20.10.2022, raportul de cercetare prealabilă nr. 1074637/09.09.2022; raportul cu rezultatul verificărilor nr. 340230/02.02.2022, raportul de sesizare al șefului Poliției Mun. Roman nr. 158317/05.01.2022. (filele 31-92 la dosar).

IV. Motivarea în fapt și drept

Cadrul legal aplicabil. Drept național și internațional aplicabil/ jurisprudența

Prevederile legislative relevante în prezenta cauză sunt următoarele:

Legislația internă

Constituția României

Art. 4 alin. (2) - Unitatea poporului și egalitatea între cetățeni

„România este patria comună și indivizibilă a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială.”



Art. 16 - Egalitatea în drepturi

„(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

(2) Nimeni nu este mai presus de lege. ”

Art. 41 - Munca și protecția socială a muncii:

„(1) Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă.

(2) Salariații au dreptul la măsuri de protecție socială. Acestea privesc securitatea și sănătatea salariaților, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim brut pe țară, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale, formarea profesională, precum și alte situații specifice, stabilite prin lege.”

OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată

Art. 2

„(1) Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”

Art. 2 alin (5)

„Constituie hărțuire și se sancționează contravențional orice comportament pe criteriu de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, gen, orientare sexuală, apartenență la o categorie defavorizată, vârstă, handicap, statut de refugiat ori azilant sau orice alt criteriu care duce la crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv.

(5¹) „Constituie hărțuire morală la locul de muncă și se sancționează disciplinar, contravențional sau penal, după caz, orice comportament exercitat cu privire la un angajat de către un alt angajat care este superiorul său ierarhic, de către un subaltern și/sau de către un angajat comparabil din punct de vedere ierarhic, în legătură cu raporturile de muncă, care să aibă drept scop sau efect o deteriorare a condițiilor de muncă prin lezarea drepturilor sau demnității angajatului, prin afectarea sănătății sale fizice sau mentale ori prin compromiterea viitorului profesional al acestuia, comportament manifestat în oricare dintre următoarele forme:

- 1. conduită ostilă sau nedorită;*
- 2. comentarii verbale;*
- 3. acțiuni sau gesturi.*

(5²) Constituie hărțuire morală la locul de muncă orice comportament care, prin caracterul său sistematic, poate aduce atingere demnității, integrității fizice ori mentale a unui angajat sau grup de angajați, punând în pericol munca lor sau degradând climatul de lucru. În înțelesul prezentei legi, stresul și epuizarea fizică intră sub incidența hărțuirii morale la locul de muncă.”

Art. 20

(6) „Persoana interesată va prezenta fapte pe baza cărora poate fi prezumată existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că nu a avut loc o încălcare a principiului egalității de tratament. În fața Colegiului director se poate invoca orice mijloc de probă, respectând regimul constituțional al drepturilor fundamentale, inclusiv înregistrări audio și video sau date statistice.”



Legea nr. 53/2003 privind Codul Muncii, republicată

Art. 3. alin. (1)

„Libertatea muncii este garantată prin Constituție. Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit.”

Legislație internațională

Convenția Europeană a Drepturilor Omului

Art. 14 - Interzicerea discriminării

„Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”

Protocolul nr. 12 la Convenția europeană a drepturilor omului

Art. 1 - Interzicerea generală a discriminării

*“1. Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nicio discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.
2. Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică pe baza oricăruia dintre motivele menționate în paragraful 1.”*

Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale

Art. 6 pct. 1

"Statele părți la prezentul Pact recunosc dreptul la muncă ce cuprinde dreptul pe care îl are orice persoană de a obține posibilitatea să-și câștige existența printr-o muncă liber aleasă sau acceptată și vor lua măsuri potrivite pentru garantarea acestui drept."

Directiva 2000/78/CE din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă

Art. 1 Obiectivul

„Prezenta directivă are ca obiectiv stabilirea unui cadru general de combatere a discriminării pe motive de apartenență religioasă sau convingeri, handicap, vârstă sau orientare sexuală, în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, în vederea punerii în aplicare, în statele membre, a principiului egalității de tratament.”

Principiile de analiză

Litera și spiritul Constituției României interzice ambele fețe ale discriminării: atât cea formală cât și cea substanțială.

Suntem în prezența discriminării formale sau *de jure* atunci când există o diferențiere sau un tratament diferit între două persoane sau situații neexistând nici o distincție relevantă între ele. Astfel, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că *„principiul egalității implică un tratament egal pentru toți cetățenii aflați în situații egale”*.¹

Totodată, Curtea Constituțională a reținut că *„principiul egalității consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție nu presupune uniformitate, așa încât, dacă:*

- la **situații egale** trebuie să corespundă un **tratament egal**,

¹ Decizia nr. 349/2001, M.Of. nr. 240/2002,

- la **situații diferite**, *tratamentul juridic nu poate fi decât diferit*. Egalitatea părților nu exclude, ci chiar implică un tratament juridic diferențiat² în această situație.

În cazul discriminării **substanțiale sau de facto**, atunci când se tratează într-o manieră identică două sau mai multe persoane sau situații care sunt în fapt diferite, Curtea Constituțională a arătat că tratarea diferită a unor probleme ce țin de inegalitate nu este numai permisă, ci chiar cerută.

Principiul egalității nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul nu poate fi decât diferit.”³

Totodată conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, diferența de tratament devine discriminare, în sensul art. 14 din Convenție, atunci când autoritățile statale induc distincții între situații analoage sau comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Astfel, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, trebuie stabilit că persoanele care se află în situații analoage sau comparabile beneficiază de un tratament preferențial, și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă (Fredin c. Suediei, Hoffmann c. Austriei, Spadea și Scalabrino c. Italiei, Stubbings și alții c. Regatului Unit).

Discriminarea directă

Suntem în prezența discriminării directe atunci când:

- o persoană este tratată în mod nefavorabil;
- prin comparație cu modul în care **au fost sau ar fi tratate** alte persoane aflate într-o situație similară;
- iar motivul acestui tratament îl constituie o caracteristică concretă a acestora, care se încadrează în categoria ”criteriului protejat”.

Pentru existența discriminării directe trebuie îndeplinite cumulativ următoarele **condiții**:

- existența unui tratament diferențiat manifestat prin: orice deosebire, excludere, restricție sau preferință;
- existența unui criteriu de discriminare;
- existența unui raport de cauzalitate între criteriul de discriminare și tratamentul diferențiat;
- tratamentul diferențiat trebuie să aibă ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea, folosinței sau exercitării în condiții de egalitate a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a unui drept recunoscut de lege;
- existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile;
- în cazul criteriului de vârstă: tratamentul diferențiat nu este justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare – justificarea obiectivă se aplică doar în cazul criteriului vârstei.

52. Potrivit art. 2 alin.1 din OG nr. 137/2000 republicată, pentru existența discriminării directe trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

- existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile;

² Decizia nr. 312/2001, M.Of. nr. 99/2002, Decizia nr. 82/2002, M.Of. nr. 261/2002

³ Decizia nr. 116/2002, M. Of. Nr. 317/2002, Decizia nr. 92/2002, M.Of. nr. 338/2002.

- existența unui tratament diferențiat manifestat prin: orice deosebire, excludere, restricție sau preferință;
- existența unui criteriu de discriminare;
- existența unui raport de cauzalitate între criteriul de discriminare și tratamentul diferențiat;
- tratamentul diferențiat trebuie să aibă ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea, folosinței sau exercitării în condiții de egalitate a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a unui drept recunoscut de lege.

53. Astfel se poate considera discriminare: o diferențiere, bazată pe un criteriu, care atinge un drept.

54. Analiza diferențierii se realizează prin compararea a două situații (art. 1 alin. 3 al OG nr. 137/2000): „*exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile*”. În conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, comparația poate fi și ipotetică, nu doar situațiile concrete pot fi comparate. Acest lucru rezultă clar și din prevederile Directivei 2000/43/EC care definesc discriminarea directă prin următoarele: „*Se consideră că are loc o discriminare directă atunci când o persoană este tratată mai puțin favorabil decât a fost sau ar fi (s.n.) o altă persoană, într-o situație comparabilă, pe baza rasei sau originii etnice.*” (art. 2 alin. 2 lit. a).

55. Prin nediferențiere judecătorii Curții Europene a Drepturilor Omului înțeleg în primul rând tratamentul egal al persoanelor care se află în situație similară sau analoagă: „**art. 14 protejează persoanele plasate în situație similară**” (*Marckx împotriva Belgiei*, 13 iunie 1979, §32) sau „**analoagă**” (*Van der Mussele împotriva Belgiei*, 23 noiembrie 1983, §46) ori „**relevant similară**” (*Fredin împotriva Suediei*, 18 februarie 1991, §60), ulterior fiind utilizată sintagma „analoagă ori relevant similară” (*Sheffield și Horsham împotriva Regatului Unit*, 30 iulie 1998, §75).

56. Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar.

57. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv (vezi *Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zuccheri and others*, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; *Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheiriseos Enchorion Proionton Syn PE* (Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91).

58. Potrivit jurisprudenței sale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că discriminarea presupune tratarea diferită, fără o justificare obiectivă și rezonabilă, a unor persoane aflate în situații relativ similare (a se vedea *cauza Orsus și alții v. Croația, hotărârea din 16.03.2010, precum și cauza Willis v. Marea Britanie*, nr. 36042/97, § 48, ECHR 2002 IV). Existența unei astfel de justificări trebuie evaluată în raport cu scopul și efectele măsurii în cauză, având în vedere principiile care prevalează în general în societățile democratice. O diferență de tratament în exercitarea unui drept consacrat în Convenție nu trebuie să urmărească doar un scop legitim; Articolul 14 este, de asemenea, încălcat atunci când se stabilește în mod clar că nu există o relație rezonabilă de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit. Articolul 14 nu împiedică o diferență de tratament dacă se bazează pe o evaluare obiectivă a circumstanțelor de fapt esențial diferite și dacă, pe baza interesului public, stabilește un echilibru echitabil între protecția intereselor comunitate și respectarea drepturilor și libertăților garantate de Convenție. Articolul 14 nu interzice ca Statele

membre să trateze diferit grupuri de persoane cu scopul de a corecta *"inegalități de fapt"* între acestea. Într-adevăr, în anumite situații, eșecul, în sine, de a încerca corectarea inegalităților prin tratament diferit, poate da naștere unei încălcări a Articolului 14 (a se vedea în acest sens cauza *"relating to certain aspects of the laws on the use of languages in education in Belgium"*, § 10; cauza *Thlimmenos v. Grecia*, no. 34369/97 și altele). Statele contractante dispun de o marjă de apreciere pentru a analiza dacă și în ce condiții diferențele aplicate unor situații similare justifică un tratament diferit. CEDO a acceptat că o politică generală sau o măsură care are un efect disproporționat asupra unui grup particular de persoane poate fi considerată discriminatorie indiferent de faptul că aceasta nu a vizat în mod specific acel grup de persoane. De asemenea, Curtea a statuat că discriminarea potențial contrară Convenției poate rezulta dintr-o situație de facto (cauza *Zarb Adami v. Malta*, no. 17209/02, § 76).

59. Conform legislației în materie de nediscriminare din România, un aspect definitoriu al discriminării îl constituie criteriul interzis de legiuitorul național prin art. 2 alin. 1 din OG nr. 137/2000 (*„rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată"*), *„sau orice alt criteriu"* - sintagmă care oferă posibilitatea reținerii oricărui alt criteriu nespecificat de lege, în săvârșirea unei fapte de discriminare. Criteriul, în raport cu elementele constitutive ale discriminării, astfel cum este definit în art. 2, trebuie interpretat în sensul existenței sale ipso facto, ca circumstanță concretizată, materializată, constituind însăși cauza actului sau faptului discriminatoriu și care, în situația inexistenței, nu ar determina săvârșirea discriminării. Natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu și o situație de comparabilitate, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și un criteriu interzis de lege.

60. Discriminarea directă presupune o legătură de cauzalitate identificabilă între actul sau faptul diferențierii și apartenența la una dintre caracteristicile sau la unul dintre criteriile cuprinse în norma juridică și individualizate în cazul persoanei care este supusă discriminării. Legătura de cauzalitate presupune considerarea motivului sau a motivelor care au stat la baza actelor aplicate în cauzele de discriminare (tratament diferențiat) și impun a analiza un criteriu interzis invocat de petent, care constituie un factor relevant sau determinant în acțiunea sau inacțiunea imputată părții reclamate.

61. De asemenea, o faptă poate fi considerată faptă de discriminare doar dacă atinge un drept, oricare dintre cele garantate de tratate internaționale ratificate de România sau cele prevăzute de legislația națională.

62. Hărțuirea reprezintă o formă de discriminare, introdusă de legiuitorul român în procesul de transpunere a prevederilor *Directivei Consiliului 2000/43/CE privind aplicarea principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de origine rasială sau etnică, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L180 din 19 iulie 2000* și a prevederilor *Directivei Consiliului 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament, în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L303 din 2 decembrie 2000*.

63. În materia legislației nediscriminare, astfel cum este transpus aquis-ul comunitaire, pentru a ne găsi în situația unei fapte de hărțuire este necesară întrunirea cumulativă a elementelor constitutive acesteia.

64. Astfel, **hărțuirea** reprezintă:

- manifestarea *oricărui comportament*,
- pe baza unuia dintre *criteriile* prevăzute de lege,
- care „*duce la crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv*”.

65. Sintagma „*orice comportament*” denotă intenția legiuitorului de a cuprinde o arie largă de comportamente, și nu una restrictivă, ceea ce permite reținerea unor calificări diferite în practică, și care pot să varieze de la caz la caz, circumscrise sub forma unor afirmații exprimate prin cuvinte, verbal sau în scris, gesturi, acte sau fapte etc. Acest element constitutiv al hărțuirii permite reținerea acelor comportamente care, chiar dacă nu au fost săvârșite cu intenție, produc efectul de realizare al unui cadru definit ca „*intimidant, ostil, degradant ori ofensiv*”.

66. “Interpretarea noțiunii de „*hărțuire*”⁴ poate fi găsită în jurisprudența Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene (TFP)⁵, responsabil pentru soluționarea litigiilor care implică funcția publică a Uniunii Europene în primă instanță. TFP a explicat că, pentru ca un comportament să fie considerat hărțuire, acesta trebuie să fie perceput ca excesiv și criticabil pentru un observator rezonabil de sensibilitate normală aflat într-o situație identică. De asemenea, referindu-se la definiția „*hărțuirii*” prevăzută în Directiva privind egalitatea de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă (2000/78/CE), TFP a subliniat că din condiția „*are ca obiectiv sau ca efect lezarea demnității unei persoane*” rezultă că hărțuitorul nu trebuie să aibă intenția de a discredita victima sau de a afecta în mod deliberat condițiile de muncă ale acesteia. Este suficient ca astfel de comportamente condamnabile, cu condiția să fie comise intenționat, să fi dus în mod obiectiv la astfel de consecințe. (...) În conformitate cu definiția hărțuirii, nu este nevoie de un termen de comparație pentru a demonstra un astfel de comportament. Acest lucru reflectă, în esență, faptul că hărțuirea este greșită din cauza formei pe care o îmbracă (abuz verbal, nonverbal, fizic) și a efectului potențial pe care l-ar putea avea (încălcarea demnității umane). (pag. 72)”

67. În cauza S.Coleman v. Attridge Law, Steve Law și în cauza Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding v. Firma Feryin NV, Curtea Europeană de Justiție a statuat că aceleași reguli privind sarcina probei se aplică și hărțuirii, de vreme ce aceasta reprezintă o formă de discriminare. Curtea Europeană de Justiție a arătat că, potrivit principiului inversării sarcinii probei, revine reclamantului sarcina de a stabili, în fața instanței naționale, o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe pe baza unuia dintre criteriile interzise (*n.n. în cauza Coleman o discriminare pe criteriul de dizabilitate, în cauza Centrum o discriminare pe criteriu de origine rasială sau etnică*). Adaptarea normelor privind sarcina probei se impune de îndată ce există o prezumție de discriminare. În cazul în care reclamantul ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe împotriva sa, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină părților din acțiunea principală, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului

⁴ Manual de drept European privind nediscriminarea, ediția 2018

https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2018-handbook-non-discrimination-law-2018_ro.pdf

⁵ Civil Service Tribunal a fost o instanță specializată din cadrul Curții de Justiție a Uniunii Europene. A fost înființată la 2 decembrie 2005. A încetat să mai existe la 1 septembrie 2016

menționat. În acest context, pârâții menționați ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe unul din motivele interzise (a se vedea *Curtea Europeană de Justiție, cauza S. Coleman, ECJ, C-303/06, hotărârea din 17 iulie 2008, cauza Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding v. Firma Feryn NV, C-54/07, hotărârea din 10 iulie 2008*).

În analiza excepțiilor invocate

68. Luând act de plângere, astfel cum este formulată, Colegiul director urmează a analiza excepția invocată din oficiu, respectiv excepția de necompetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării față de obiectul petiției care se referă la anumite fapte care ar putea fi de natură penală.

69. În drept, potrivit dispozițiilor art.62 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor, care prevăd „(1) *Colegiul director se va pronunța cu prioritate asupra excepțiilor de procedură și de fond care nu mai implică analiza*”, Colegiul director urmează a analiza și a se pronunța cu prioritate asupra excepțiilor invocate în prezenta cauză.

70. În dezbaterile privind analiza excepției, examinând conținutul petiției, solicitările părților, înscrisurile depuse la dosar, legislația aplicabilă și practica abordată în situații similare, Colegiul director urmează a respinge excepția invocată în procedură. Se observă că petiția vizează o potențială faptă de discriminare provenită din comportamentul asupra petentului la locul de muncă, care include și modificarea condițiilor privind desfășurarea activității, petentul fiind sancționat disciplinar deoarece nu a preluat atribuțiile specifice. Astfel, fondul problemei în prezenta speță este corelativ faptului că prezumțiile de discriminare ce se nasc în cauză se circumstanțiază în legătură cu un criteriu interzis de art. 2 alin. (1) din OG nr. 137/2000 și nu în legătură cu aspecte de legalitate din care ar putea decurge un eventual tratament diferit (ceea ce ar plasa cazul în afara incidenței legislației antidiscriminării). Ca urmare, Colegiul director respinge excepția de necompetență a CNCD invocată în procedură.

71. Având în vedere aceste considerente, Colegiul director urmează a analiza fondul cauzei, prin petiția formulată și trimisă spre soluționare Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării acesta fiind sesizat cu privire la săvârșirea unei potențiale fapte de discriminare.

Aplicarea principiilor la speță. Motivele de fapt și de drept.

72. În fapt, examinând conținutul petiției, Colegiul director reține că se reclamă posibile fapte de discriminare sub forma hărțuirii săvârșită în raporturile de serviciu, potrivit art. 2 din OG nr. 137/2000, republicată. Petiția, așa cum a fost formulată, relevă o situație semnalată de petent, care reclamă faptul că asupra lui s-au îndreptat anumite fapte posibil discriminatorii prin aceea că, pentru refuzul de a verifica persoanele carantinate, petentul a fost cercetat și sancționat disciplinar, prin dispoziția șefului IPJ Neamț fiind dispusă sancționarea acestuia cu trecerea într-o funcție inferioară până la cel mult nivelul de bază al gradului profesional deținut, respectiv în funcția de agent IV.

73. Colegiul director urmează să analizeze în ce măsură faptele sesizate sunt de natură discriminatorie în sensul constatării existenței în sarcina instituției și a șefilor ierarhici superiori a faptei de discriminare, prin activități comportamentale ale ierarhiei instituționale,

precum și prin modalitatea de efectuare a cercetării disciplinare și aplicarea sancțiunii asupra petentului.

74. În drept, Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor OG nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul director este chemat să se pronunțe în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art. 2 al OG nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de OG nr. 137/2000, republicată.

75.În considerarea incidenței obiectului petiției la câmpul de aplicare al OG nr. 137/2000 republicată, trebuie precizat că jurisdicția exercitată de CNCD este administrativ – jurisdicțională ce presupune o procedură specială, care se bazează pe principiul independenței organului care emite actul față de părțile de litigiu, cu asigurarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare. Actul de soluționare a unui conflict corelativ dispozițiilor OG nr. 137/2000, republicată, este emis de o autoritate administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială (CNCD), iar actul *per se* este susceptibil de a fi atacat în contenciosul administrativ general, sub cenzura instanțelor judecătorești.

76.Colegiul director este chemat să analizeze dacă în cazul semnalat de petent se întrunesc condițiile pentru existența unei fapte de discriminare. Potrivit definiției discriminării, astfel cum este reglementată în OG nr.137/2000, Colegiul director precizează că în situația persoanelor tratate diferit, tratamentul în speță este datorat apartenenței lor la unul dintre criteriile prevăzute în textul de lege, art. 2 din OG nr.137/2000. Colegiul director trebuie să analizeze dacă tratamentul diferit a fost indus din cauza unui criteriu prevăzut de art.2, alin.(1), care să fi constituit elementul determinant în aplicarea acestui tratament. Or, condiția criteriului ca motiv determinant trebuie interpretată în sensul existenței ca și circumstanță concretizată, materializată și care constituie cauza actului sau faptului discriminatoriu, și care, în situația inexistenței, nu ar determina săvârșirea discriminării. Astfel, natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și criteriul interzis de lege, invocat în situația persoanei care se consideră discriminată.

77.Petentul a invocat criteriul convingeri, afirmând că presupusul refuz nejustificat a fost de fapt o solicitare de lămuriri privind modalitatea de efectuare a activității de verificare a persoanelor aflate în carantină la domiciliu, care nu se regăsește în fișa postului și pentru care nu există cadru legal, acesta menționându-i șefului ierarhic superior faptul că nu există o procedură în domeniu și cerând în același timp să se dispună în scris sau verbal cadrul legal incident prin prisma căruia are obligația de serviciu să verifice o persoană carantinată, precum și modalitatea de efectuare a acestei operațiuni.

78. Criteriile enumerate de OG nr. 137/2000 sunt doar ilustrative, nu exhaustive, precizând „sau oricare alt criteriu”, însă aceste criterii, conform cazuisticii CEDO, trebuie să reprezinte caracteristici personale pe baza cărora persoane sau grupuri de persoane pot fi deosebite unele de altele (*Kjeldsen, Busk Madsen și Pedersen împotriva Danemarcei*, 7 decembrie 1976, §56). „Art. 14 nu protejează împotriva oricărui tratament diferențiat ci doar împotriva acelor care se bazează pe o caracteristică identificabilă, obiectivă sau personală ori pe «statut», pe baza cărora o persoană sau un grup de persoane se diferențiază între ele” (*Clift împotriva Regatului Unit*, 13 iulie 2010, §55), menționând că noțiunea „orice altă situație” trebuie să se interpreteze cât mai larg posibil (*Clift împotriva Regatului Unit*, 13 iulie 2010, §56-61), cu atât mai larg cu cât dreptul atins este considerat a fi mai important (*Clift împotriva Regatului Unit*, 13 iulie 2010, §62).

79. Colegiul director mai reține că, în lumina art. 20, alin. 6 din OG nr. 137/2000, în materia discriminării sarcina probei este împărțită în sensul că petentului îi revine sarcina să dovedească existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări. Având în vedere cele de mai sus, și analizând înscrisurile aflate la dosar și susținerile părților, Colegiul director apreciază că, în dovedirea faptei reclamate, nu se poate proba la nivel de certitudine un comportament discriminatoriu la adresa petentului.

80. Cu privire la obiectul petiției, Colegiul director reține susținerile petentului potrivit cărora procedura de cercetare disciplinară și implicit dreptul său la apărare au fost încălcate, în dosar fiind administrate probe ce nu i-au fost aduse la cunoștință înainte de întocmirea proiectului de raport, acesta fiind nevoit să solicite studierea dosarului de cercetare disciplinară și să ceară noi probe. De asemenea, petentul a constatat faptul că în conținutul dosarului de cercetare au fost utilizate ca probe rapoarte și documente întocmite în afara procedurii de cercetare prealabilă, fiind încălcate prevederile HG nr. 725/2015. În continuare, Colegiul director mai reține și susținerile petentului conform cărora acestuia nu îi pot fi reținute în sarcină presupusele abateri disciplinare și nu îi poate fi imputată neglijența manifestată în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau a dispozițiilor primite de la șefii ierarhici ori de la autoritățile anume abilitate de lege, întrucât acesta nu s-a aflat în executarea vreunei sarcini pe care să o îndeplinească în mod defectuos. În acest sens, din conținutul raportului nu rezultă faptul că polițistul nu dorește să îndeplinească o atribuție din fișa postului ci că doar se abține de la executarea acesteia întrucât o consideră ilegală. În privința efectuării cercetării disciplinare, se rețin și semnalările petentului privind solicitarea sa de audiere a ofițerilor de poliție implicați, care nu au fost citați și nici audiați, faptul că documentele la care se face referire în raport și pentru care s-a reținut vinovăția lui nu există la dosar, precum și faptul că nu a fost realizat mecanismul de informare pentru înscrisurile clasificate secret de serviciu, toate acestea ducând la o încălcare gravă a dreptului la apărare al petentului.

81. Curtea Europeană de Justiție a arătat că, în cazurile de discriminare, în situația în care persoana care se consideră discriminată ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe sau indirecte pe baza unui criteriu interzis, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină persoanei acuzată de discriminare, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, reclamatul (pârâțul) ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat persoanei care se consideră discriminată este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe baza unui criteriu interzis. (A se vedea în același

sens și jurisprudența Curții Europene de Justiție, cauza Bilka Kaufhaus, parag.31; cauza C-33/89 Kowalska [1990] ECR I-2591, parag. 16; cauza C-184/89 Nimz [1991] ECR I-297 parag. 15; cauza C-109/88 Danfoss [1989] ECR 3199, parag. 16; cauza C-127/92, Enderby [1993] ECR 673 parag. 16.)

82. Colegiul director constată faptul că părțile reclamate și-au îndeplinit obligația legală de a inversa sarcina probei, prezentând o justificare obiectivă și rezonabilă pentru măsura luată.

83. În privința aspectelor sesizate de petent, Colegiul director reține susținerile părții reclamate, potrivit cărora din raportul conducerii unității de poliție municipală a reieșit faptul că agentul șef principal de poliție nu și-a îndeplinit obligațiile de serviciu constând în verificarea persoanelor aflate în carantină și, totodată, s-a apreciat că acesta nu poate justifica activitatea efectivă în timpul serviciilor executate în perioada 03 - 05.01.2022. În baza acestui raport, conducerea Inspectoratului de Poliție al Județului Neamț a dispus efectuarea de verificări de către Biroul control intern, care a constatat că există indicii cu privire la faptul că agentul șef principal de poliție a refuzat în mod expres să-și îndeplinească obligațiile stabilite prin art. 4 alin. 1 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, prin Legea nr. 55/2020 și prin fișa postului.

84. Conform raportului de cercetare prealabilă, în sarcina agentului șef principal de poliție a fost reținută săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 57 alin. 1 lit. b) și c) din Legea nr. 360/2002 privind statutul polițistului, respectiv: *„neglijență manifestată în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau a dispozițiilor primite de la șefii ierarhici sau de la autorități anume abilitate de lege”* și *„refuzul nejustificat de a îndeplini o atribuție de serviciu cuprinsă în fișa postului”*, constând în încălcarea art. 4 alin. 1 din Legea nr. 360/2002 privind statutul polițistului. Aceleași concluzii au fost menținute și prin încheierea Consiliului de disciplină din 20.10.2022, constatându-se vinovăția polițistului sub aspectul comiterii abaterilor disciplinare arătate. Astfel, prin Dispoziția șefului inspectoratului din 24.10.2022, s-a aplicat agentul șef principal de poliție sancțiunea disciplinară de *„trecere într-o funcție inferioară până la cel mult nivelul de bază al gradului profesional deținut”*, în conformitate cu prevederile art. 57 alin. 1 lit. b), art. 58 alin. 1 lit. d), art. 622 lit. c) și art. 60 din Legea nr. 360/2002, avându-se în vedere și faptul că polițistul s-a aflat și anterior sub efectul unor sancțiuni disciplinare.

85. Colegiul director reține faptul că petentul a depus contestație împotriva actului administrativ de sancționare, în termenul legal, solicitând admiterea contestației și anularea dispoziției de sancționare. Conducerea Inspectoratului de Poliție Județean Neamț a propus respingerea contestației ca neîntemeiată și menținerea sancțiunii disciplinare aplicate, prin raportul din 20.22.2022. De asemenea, prin Decizia motivată a Inspectorului General al Poliției Române din 07.12.2022, s-a dispus respingerea contestației ca neîntemeiată și menținerea sancțiunii aplicate, apreciindu-se că la individualizarea sancțiunii disciplinare au fost avute în vedere prevederile art. 60 alin. (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, respectiv caracterul și gravitatea faptei comise, împrejurările în care abaterea disciplinară a fost săvârșită, cauzele și consecințele acesteia, gradul de vinovăție și preocuparea pentru înlăturarea urmărilor faptei comise. Așadar, se observă că petentul și-a exercitat dreptul legal de a contesta actele de control și de sancționare, constatându-se legalitatea și temeinicia acestora.

86. Referitor la remarcile petentului cu privire la efectuarea activității de verificare a persoanelor aflate în carantină la domiciliu, care nu este prevăzută în fișa postului și pentru

care nu există cadru legal, se reține și mențiunea părții reclamate privind dispozițiile primite de agentul de poliție, care se încadrează în atribuțiile legale ale polițistului, fiind prevăzute de Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de Covid-19, act normativ public de care petentul are cunoștință și pe care avea obligația să îl cunoască și să îl însușească în calitatea sa de polițist. Ca urmare, dispozițiile primite de acesta în perioada 03 - 05.01.2022 se încadrează în atribuțiile sale legale, astfel cum sunt prevăzute de art. 67 alin. (2), lit. c) din Legea nr. 55/2020.

87. Colegiul director ia act de susținerile petentului conform cărora acesta consideră că cercetarea disciplinară a fost viciată și că există dubii cu privire la angajarea răspunderii disciplinare în sarcina sa, urmând a reține că nu se poate stabili o situație discriminatorie cu privire la situația invocată de petent și la solicitarea acestuia de constatare și sancționare a tratamentului discriminatoriu invocat. Argumentele invocate de petent nu sunt de natură a conduce la constatarea existenței în sarcina părților reclamate a faptei de discriminare, reținerea în sarcina acestora a faptei de discriminare pe baza informațiilor evaluate ori pe baza unei interpretări eronate nu poate conduce la constatarea existenței unei discriminări față de petent. Activitatea polițiștilor este reglementată într-un cadru legal și dispozițional iar atribuțiile acestora sunt detaliate în manuale, proceduri, norme de aplicare, polițiștii fiind instruiți cu privire la cadrul legal al desfășurării activității. De asemenea, cercetarea prealabilă a polițiștilor este prevăzută în proceduri și în metodologii în aplicarea legii.

88. În ceea ce privește eventuala faptă de hărțuire săvârșită în raporturile de serviciu, Colegiul director apreciază că fapta nu se confirmă. Pentru aspectele luate în calcul s-a avut în vedere faptul că, prin coroborarea elementelor probatorii ale dosarului în cauză, împreună cu analiza faptelor expuse de părți, plângerea astfel cum este prezentată nu este de natură a evidenția niciun element de fapt, care să permită, sub aspectul scopului sau efectului creat, reținerea unui comportament factual de restricție, preferință, excludere sau deosebire aplicat petentului și care a avut drept consecință afectarea unui drept prevăzut de norma juridică. Încălcarea regulamentului a atras după sine cercetarea disciplinară a agentului de poliție, îndeplinirea atribuțiilor de serviciu fiind în concordanță cu dispozițiile legale incidente, care prevăd o obligativitate în sarcina polițistului pentru efectuarea activității specifice.

89. Așadar, Colegiul director consideră că, în prezenta speță, nu sunt prezente indicii de natură a prezuma că s-a constituit o faptă de discriminare săvârșită de părțile reclamate asupra petentului. Nu ne aflăm în prezența unei situații de discriminare, respectiv hărțuire, petentul fiind sancționat disciplinar în urma efectuării cercetării prealabile în îndeplinirea îndatoririlor sale de serviciu, și a dispunerii măsurilor apreciate ca fiind corespunzătoare și justificate obiectiv în raport cu gravitatea faptei.

90. Prin urmare, Colegiul director constată, în prezenta speță, că faptele prezentate nu îndeplinesc condițiile necesare pentru a fi calificate ca fiind fapte de discriminare și decide că, în cazul semnalat de petent, nu se poate reține săvârșirea vreunei fapte de discriminare, respectiv hărțuire potrivit prevederilor OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20, alin. (2) din OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu unanimitate de voturi din numărul total de voturi ale membrilor prezenți la ședință,

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. Aspectele sesizate nu întrunesc elementele constitutive ale unei fapte de discriminare, respectiv hărțuire, conform art. 2 alin (1) și art.2 alin (5) din OG nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.
2. O copie a hotărârii se va transmite părților.

V. Modalitatea de plată a amenzii:

Nu este cazul

VI. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ potrivit OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și a Legii nr. 554/2004, a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședința de deliberări:

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BABUȘ RADU – Membru

BĂNICĂ CERASELA CLAUDIA – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

MOȚA MARIA – Membru

OLTEANU CĂTĂLINA – Membru

RAIU CĂTĂLIN VALENTIN – Membru

SĂVULESCU RADU COSMIN– Membru

Redactată și motivată: F.L.

Data redactării: 04.06.2025

Notă: Hotărârile emise de Colegiul director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și a Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

